

Sygn. akt **XX GC 924/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Baran
Protokolant:	sekr.sądowy Hanna Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. W. i Z. W.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.**

o zapłatę

orzeka:

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powodów M. W. i Z. W. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W. kwotę 3 617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Kasa Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 3 000 zł (trzy tysiące złotych) uiszczoną tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego ((...)/ (...)).

SSO Agnieszka Baran

Sygn. akt XX GC 924/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 lipca 2013 r. powodowie M. W. oraz Z. W. wnieśli o zasądzenie solidarnie na ich rzecz od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. odszkodowania w kwocie 75 000 zł i w kwocie 25 000 zł wraz z odsetkami od dnia 05 lipca 2013 r. do dnia zapłaty. Powodowie wskazali, że odszkodowanie w kwocie 75 000 zł związane jest z obniżeniem wartości należącej do nich nieruchomości w związku z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania Uchwałą Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 roku. Natomiast żądana kwota 25.000 zł stanowi odszkodowanie tytułem kosztów wykonania właściwej izolacji akustycznej budynku. W uzasadnieniu pozwu powodowie podnieśli, że należąca do nich nieruchomość znalazła się w strefie Z2 obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego powołaną uchwałą Sejmiku Województwa. Jako podstawę swoich roszczeń powodowie powołali art. 129 ust. 2 ustawy prawo ochrony środowiska. Jako subsydiarną podstawę prawną swoich roszczeń powodowie wskazali art. 435 § 1 w związku z art. 322 ustawy prawo ochrony środowiska (pozew k. 2-17).

W odpowiedzi na pozew pozwany - Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew zostało podniesione w pierwszej kolejności, że 24 sierpnia 2009 roku upłynął termin zawity określony w art. 129 ust. 4 ustawy prawo ochrony środowiska w czasie którego powodowie mogli występować z roszczeniami wskazanymi w pozwie. Pozwany wskazał, że nieruchomość powodów została objęta ograniczeniami wynikającymi z rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. i znajdowała się w strefie M powołanego obszaru. Zdaniem pozwanego, mając na uwadze, że w chwili obecnej nieruchomość powodów znajduje się w strefie Z2 obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego uchwałą Sejmiku Województwa, w odniesieniu do nieruchomości powodów nie powstały żadne nowe ograniczenia. W dalszej kolejności pozwany odniósł się szczegółowo do roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie, podnosząc m. in., że powodowie nie wykazali braku właściwego klimatu akustycznego pomieszczeń budynku znajdującego się na należącej do nich nieruchomości (odpowiedź na pozew k. 54-66).

Odnosząc się do stanowiska strony pozwanej, w piśmie z 8 listopada 2013 roku, powodowie podnieśli, że uchwała Sejmiku Województwa utworzyła nowy obszar ograniczonego użytkowania i – wbrew stanowisku strony pozwanej – nie ma miejsca wyłącznie modyfikacja dotychczas obowiązującego obszaru. Nadto, zdaniem powodów, porównanie treści powołanych aktów prawnych wskazuje na to, że przewidują one zupełnie inne ograniczenia prawa własności powodów. Dodatkowo powodowie podnieśli, powołując się na zmiany art. 135 ustawy prawo ochrony środowiska, że rozporządzenie Wojewody (...) nr 50 przestało obowiązywać najdalej z dniem 15 listopada 2008 roku. W konsekwencji – w ocenie powodów – w okresie co najmniej od 15 listopada 2008 roku do 24 sierpnia 2009 roku byli oni pozbawieni byli możliwości zgłaszania swoich roszczeń, gdyż rozporządzenie Wojewody już nie obowiązywało (pismo strony powodowej k. 137-148).

Odnosząc się do powyższego pisma strony powodowej pozwany wskazał, powołując się między innymi na rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie zasad techniki prawodawczej, że rozporządzenie Wojewody nr 50 obowiązywało do czasu wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa, doszło jedynie do zmiany organu tworzącego ten obszar. Pozwany zakwestionował również stawianą przez powodów tezę, w myśl której uchwała Sejmiku Województwa wprowadziła w stosunku do nieruchomości powodów dalej idące ograniczenia niż te które wynikały z Rozporządzenia nr 50. Pozwany raz jeszcze podkreślił, że wskazywany przez powodów przepis art. 435 k.c. nie może być podstawą dochodzenia roszczeń w niniejszym postępowaniu (pismo pozwanego k. 190 -197).

W piśmie z 10 października 2014 roku, odnosząc się do literalnego brzmienia art. 47 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2004 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej, wskazali, że Rozporządzenie nr 50 obowiązywało do 20 czerwca 2011 roku, tj. wydania uchwały przez Sejmik Województwa. W konsekwencji – w ocenie strony powodowej – pomiędzy wydaniem, ogłoszeniem i wejściem w życie uchwały istniał czasookres bez jakichkolwiek ograniczeń wynikających z obszaru ograniczonego użytkowania. Dodatkowo w piśmie zostało podniesione również m. in., że derogacja Rozporządzenia nr 50 nastąpiła przez jego trwale niestosowanie tak przez organy administracji państwowej, jak i sądy administracyjne (pismo k. 218-223).

W toku dalszego postępowania w niniejszej sprawie strony podtrzymały dotychczasowe powyżej zaprezentowane stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje:

Powodowie są współwłaścicielami nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr (...). Nieruchomość jest zabudowana budynkiem mieszkalnym (wydruk księgi wieczystej k. 21-28, wypis z rejestru gruntów k. 29, wypis z kartoteki budynków k. 30).

Dla nieruchomości powodów nie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego (okoliczność bezsporna).

Rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z 7 sierpnia 2007 roku został utworzony obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Zgodnie z treścią § 4 omawianego rozporządzenia, w obszarze ograniczonego użytkowania zabrania się: 1) przeznaczania nowych terenów na szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową; 2) zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale, i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M – także na cele mieszkaniowe – z zastrzeżeniem ust.2; 3) budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2. Zgodnie natomiast z treścią ust. 2 omawianego § 4 rozporządzenia, w strefie M dopuszcza się zmianę sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego, na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy (rozporządzenie Wojewody k. 72).

Nieruchomość powodów znalazła się w strefie M utworzonego ww. rozporządzenia Wojewody (okoliczność bezsporna).

W okresie 2 lat od wejścia w życie rozporządzenia nr 50 powodowie nie kierowali wobec pozwanego żadnych roszczeń związanych z objęciem ich nieruchomości utworzonym obszarem ograniczonego użytkowania (okoliczność bezsporna).

Uchwałą nr 76/11 z 20 czerwca 2011 roku Sejmik Województwa (...) utworzył obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. W utworzonym uchwałą obszarze wyróżnione zostały dwie strefy: Z1 i Z2. Zgodnie z treścią §5 pkt 2) powołanej uchwały, w strefie Z2 wprowadzone zostały następujące ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenu i sposobu korzystania z terenów: a) zakazuje się przeznaczania terenów pod szpitale i domy opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, b) zakazuje się lokalizowania budynków o funkcji szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, c) zakazuje się zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitali i domów opieki społecznej (uchwała nr 76/11 k. 73-75).

Pismem z 5 lipca 2013 roku powodowie wystąpili przeciwko pozwanemu z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej. Przedmiotem wniosku było odszkodowanie w kwocie 600 000,00 zł tytułem obniżenia wartości nieruchomości oraz kwota 200 000,00 zł tytułem odszkodowania związanego z koniecznością zapewnienia właściwego klimatu akustycznego. Postępowanie w omawianej sprawie toczyło się przed Sądem Rejonowym dla m. ST. Warszawy, a w jego toku nie doszło do zawarcia ugody pomiędzy stronami postępowania (wniosek o zawezwanie do próby ugodowej k. 32-36).

Powyższy stan faktyczny niniejszej sprawy został ustalony w oparciu o powołane dokumenty oraz zgodne stanowiska stron postępowania. Powołane dowody były całkowicie wystarczające dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zdaniem Sądu nie można uznać, że złożona przy odpowiedzi na pozew ekspertyza sporządzona przez firmę (...) stanowi dowód równoważny dowodowi z opinii biegłego. Jako raport sporządzony na zlecenie pozwanego, stanowi on – w ocenie Sądu – jedynie rozbudowaną uzasadnienie argumentacji strony pozwanej.

Postanowieniem z 20 stycznia Sąd oddalił wnioski strony powodowej o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron i dopuszczenie dowodu z opinii biegłych, jako zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd podziela bowiem stanowisko strony pozwanej, że w okolicznościach niniejszej sprawy upłynął termin zawity, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy prawo ochrony środowiska, o czym mowa w dalszej części uzasadnienia. W związku z tym wnioski dowodowe strony powodowej odnoszące się do wartości nieruchomości powodów i rodzaju prac budowlanych, jakie należy przeprowadzić dla zwiększenia izolacyjności ścian wewnętrznych, są zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu okoliczności niniejszej sprawy potwierdzają stanowisko strony pozwanej, że w odniesieniu do powodów upłynął dwuletni termin zawity, o którym mowa w art. 129 ust. 4 Ustawy prawo ochrony środowiska (zwanej dalej Ustawą).

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostaje, że nieruchomości powodów znajdowała się w strefie M obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego mocą rozporządzenia nr 50. Niesporne w niniejszej sprawie jest również to, że w okresie dwóch lat od wejścia w życie rozporządzenia (tj. do 24 sierpnia 2009 roku) powodowie nie skierowali wobec pozwanego żadnych roszczeń na podstawie art. 129 i art. 136 Ustawy; roszczenia te były skierowane do pozwanego po raz pierwszy we wniosku o zawezwanie do próby ugodowej wniesionym do Sądu w lipcu 2013 roku, w okresie obowiązywania uchwały Sejmiku Województwa.

W ocenie Sądu, wbrew stanowisku strony powodowej, nie mamy do czynienia z utworzeniem nowego obszaru ograniczonego użytkowania na mocy powołanej uchwały Sejmiku. Również niezasadnie twierdzi strona powodowa, że w odniesieniu do nieruchomości zostały wprowadzone ograniczenia, które wcześniej nie obowiązywały z uwagi na utratę mocy obowiązującej Rozporządzenia nr 50 i utworzonego na jego podstawie obszaru ograniczonego użytkowania.

W ocenie Sądu w pełni uzasadnione jest stanowisko strony pozwanej w tym przedmiocie wyrażone w pismach z 2 lipca 2014 roku (k. 190) i 17 grudnia 2014 roku (k. 255), którego argumentację Sąd podziela. Tytułem jej podsumowania i uzupełnienia wskazać należy, że rozporządzenie nr 50 utraciło moc z dniem wejściem w życie uchwały Sejmiku Województwa. Utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania w drodze uchwały Sejmiku Województwa jest konsekwencją zmiany art. 135 ust. 2 Ustawy. Mamy tu jednak do czynienia jedynie ze zmianą organu uprawnionego do utworzenia obszaru (sejmik w miejsce wojewody) i formy jakiej to następuje (uchwała w miejsce rozporządzenia). W związku z powyższym rozporządzenie wojewody nr 50 pozostało w mocy do dnia wejścia w życie uchwały sejmiku. Wynika to zarówno z art. 47 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw (...), jak § 32 ust. 2 i ust. 3 w zw. z § 143 rozporządzenia Rady Ministrów w z 20 czerwca 202 roku w sprawie zasad techniki prawodawczej. Pierwszy z powołanych przepisów stanowi, że akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu niniejszą ustawą zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje. W ocenie Sądu strona powodowa bezzasadnie odnosi się jedynie do literalnego brzmienia tego przepisu uznając, że istniał okres nieobowiązywania obszaru ograniczonego użytkowania pomiędzy datą uchwalenia przez Sejmik Województwa uchwały nr 76/11 a datą jej wejścia w życie. Zdaniem Sądu taka interpretacja jest nieuprawniona. Klóci się ona bowiem z zasadą racjonalności ustawodawcy, z którą nie da się pogodzić istnienia kilkumiesięcznego okresu nieobowiązywania aktu prawa miejscowego.

Z powołanych przepisów rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie zasad techniki prawodawczej wynika jednoznacznie, że jeżeli zmienia się treść przepisu upoważniającego do wydania aktu prawa miejscowego akt ten traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego w sytuacji gdy treść przepisu upoważniającego zmienia się w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu. W sytuacji gdy zmiana treści przepisu upoważniającego polega na tym, że zmienia się organ upoważniony do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą.

Powyższa argumentacja potwierdza w ocenie Sądu, że Rozporządzenie Wojewody (...) nr 50 obowiązywało do dnia wejścia w życie Uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...). Stanowisko takie wydaje się również ugruntowane w orzecznictwie sądów powszechnych, jak i Sądu Najwyższego, co potwierdzają orzeczenia powołane przez stronę pozwaną w piśmie z 17 grudnia 2014 roku (k. 256).

W konsekwencji powyższego, dla oceny zasadności żądań pozwu ustalić należało, czy obszar ograniczonego użytkowania, o którym mowa w Uchwale nr 76/11 wprowadza nowe (w porównaniu z już obowiązującymi) ograniczenia w odniesieniu do nieruchomości powodów. Także w tym zakresie Sąd podziela stanowisko strony pozwanej, że takich nowych ograniczeń nie ma, a wręcz nastąpiło ich złagodzenie. Nie sposób – w świetle treści obu omawianych aktów pranych dopatrzeć się różnic wskazanych przez stronę powodową w piśmie z 8 listopada 2013 roku (k. 139).

Sama odmienna terminologia powołana w Rozporządzeniu i Uchwale w kontekście wymogów akustycznych nie oznacza, że nastąpiła zmiana tych wymogów. Uchwała nr 76/11 w § 6 odwołuje się do ustawy Prawo budowlane i przepisów wykonawczych do tej ustawy, co oznacza, że jest to także odwołanie do Polskich Norm (analogicznie zatem do wymogów określonych w § 5 rozporządzenia Wojewody). Tytułem przykładu należy wskazać, że § 326 ust 1 rozporządzenia w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (wydanego na podstawie art. 7 ustawy Prawo budowlane), stanowi, że Poziom hałasu oraz drgań przenikających do pomieszczeń w budynkach mieszkalnych, budynkach zamieszkania zbiorowego i budynkach użyteczności publicznej, z wyłączeniem budynków, dla których jest konieczne spełnienie szczególnych wymagań ochrony przed hałasem, nie może przekraczać wartości dopuszczalnych, określonych w Polskich Normach dotyczących ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach oraz oceny wpływu drgań na ludzi w budynkach, wyznaczonych zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi metody pomiaru poziomu dźwięku A w pomieszczeniach oraz oceny wpływu drgań na ludzi w budynkach.

Powyższe oznacza, że rozporządzenie Wojewody i uchwała Sejmiku ustanawiają tożsame wymagania techniczne budynków znajdujących się w obszarze ograniczonego użytkowania.

W dalszej kolejności należy zauważyć, że – jak wynika z treści § 4 ust 1 rozporządzenia nr 50 – ograniczenia o których mowa w tym przepisie obowiązywały w strefie M i odnosiły się do zabudowy mieszkaniowej. Zmiana sposobu użytkowania budynków na cele mieszkaniowe oraz budowa nowych budynków jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom była możliwa jedynie na warunkach określonych w § 4 ust 2 rozporządzenia. Natomiast, co wynika z § 5 pkt. 2) uchwały nr 76/11 ograniczenia ustalone w tym przepisie dla strefy Z2 (w której znajduje się nieruchomość powodów) odnoszą się jedynie do szpitali, domów opieki społecznej, oraz zabudowy związanej ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży. Ograniczenia te nie odnoszą się natomiast do zabudowy mieszkaniowej. Nie mamy zatem do czynienia z jakimkolwiek zwiększeniem ograniczeń.

W ocenie Sądu niezrozumiałe jest stanowisko powodów w myśl którego uchwała Sejmiku wskazuje, że w obszarze ograniczonego użytkowania następują przekroczenia dopuszczalnych norm hałasu, zaś w rozporządzeniu Wojewody w ogóle nie ma mowy o konieczności znoszenia takiego hałasu. Należy pamiętać, że obszar ograniczonego użytkowania został ustanowiony rozporządzeniem Wojewody właśnie z uwagi na istniejące przekroczenia norm hałasu. Gdyby takie przekroczenia norm hałasu nie występowały bezcelowym byłoby tworzenie obszaru ograniczonego użytkowania. Rozporządzenie (jak również uchwała Sejmiku) zostały wydane w oparciu o przepisy art. 135 Ustawy. Zgodnie natomiast z treści z ust. 1 tego przepisu obszar ograniczonego użytkowania tworzy się gdy mimo zastosowanych dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że uchwała Sejmiku Województwa nr 76/11 nie wprowadziła nowych ograniczeń w odniesieniu do nieruchomości powodów. Nie ma zatem podstaw do uznania, że bieg terminu zawitego, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy rozpoczął się dla powodów z dniem wejścia w życie uchwały. W ocenie Sądu z uwagi na ograniczenia wprowadzone rozporządzeniem Wojewody, rozpoczął się on z dniem wejścia w życie tego aktu, i upłynął bezskutecznie po upływie dwóch lat od tej daty. W ocenie Sądu, wbrew stanowisku strony powodowej, podstawą roszczeń dochodzonych w niniejszej sprawie nie może być przepis art. 435 k.c.. Niezależnie od oceny czy przepis ten w ogóle może stanowić podstawę odpowiedzialności pozwanego, należy wskazać, przepis ten miałby zastosowanie w odniesieniu do roszczeń powodów, gdyby nie było w samej Ustawie unormowań dotyczących tych roszczeń. Z uwagi na to, że istnieje podstawa w postaci art. 129 i nast. Ustawy (w związku z pozostawianiem nieruchomości powodów w obszarze ograniczonego użytkowania), nie ma podstaw do stosowania w niniejszym postępowaniu art.

435 k.c.. Stanowisko takie jest prezentowane również w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Tytułem przykładu wskazać można uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2014 roku (III CSK 187/13), w którym czytamy: „(...) nieruchomości powodów jest położona poza strefą obszaru ograniczonego użytkowania ustanowionego dla lotniska wojskowego (...). Ma to znaczenie o tyle że nie wchodzi w grę odpowiedzialność Skarbu Państwa oparta na art. 129 ust.2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku – Prawo ochrony środowiska (...), albowiem przepis ten ma zastosowanie do szkód wyrządzonych w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości położonych na obszarze ograniczonego użytkowania wyznaczonego właściwym aktem prawa miejscowego wydanym na podstawie art. 135 ust. 1 p.o.s.(...)”. Z takiego stanowiska wnioskować należy, że przepis art. 435 k.c. ma zastosowanie w odniesieniu do szkód powstałych na nieruchomości, która nie została objęta obszarem ograniczonego użytkowania, co w niniejszej sprawie nie ma miejsca.

Mając na uwadze powyższe, na mocy powołanych przepisów, należało orzec jak w sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono na mocy art. 98 § 1 k.p.c.. Na kwotę zasądzoną od powodów na rzecz pozwanego z tego tytułu składa się wynagrodzenie pełnomocnika ustalone w oparciu o obowiązujące rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości oraz wydatek pełnomocnika w postaci opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 84 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał zwrócić powodom uiszczoną przez nich, a nie wykorzystaną w toku postępowania w niniejszej sprawie zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego, w kwocie 3 000 zł.

SSO Agnieszka Baran